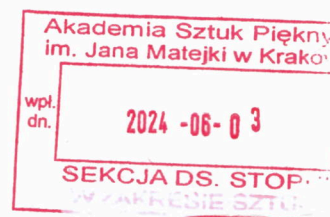

Prof. dr hab. Piotr Szwiec
Wydział Architektury i Wzornictwa
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu
im. Magdaleny Abakanowicz

Poznań - Nowy Tomyśl, 15.05.2024 r.

**Recenzja osiągnięcia artystycznego i aktywności artystycznej Pani doktorki Patrycji Ochman-Tarki,
pracowniczki Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, sporządzona w związku
z postępowaniem habilitacyjnym w dyscyplinie
sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki**

Zleceniodawca recenzji:

Recenzja została napisana w oparciu o Uchwałę Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie z dnia 29.09.2023 roku Nr 176/2023 w sprawie powołania mnie w skład Komisji Habilitacyjnej z funkcją recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym Pani doktorki Patrycji Ochman-Tarki, pracowniczki Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, wszczętego w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki. Uchwała ta podjęta została na podstawie pisma Rady Doskonałości Naukowej nr DRKN.Z8.400.90.2023 o wyznaczeniu części składu komisji habilitacyjnej.

Dostarczona dokumentacja:

W związku z przydzieloną funkcją otrzymałem komplet dokumentacji w formie elektronicznej i papierowej, stanowiącej podstawę sporządzenia recenzji w bieżącym postępowaniu habilitacyjnym, zawierający:

1. W języku polskim, w wersji elektronicznej i drukowanej:

a. Wniosek o wszczęcie postępowania habilitacyjnego do Rady Doskonałości Naukowej z dnia 29.09.2023 roku;

b. Wykaz osiągnięć naukowych i artystycznych;

c. Kopię dokumentu potwierdzającego tytuł doktora;

d. Opracowanie: Autoreferat, *dr Patrycja Ochman-Tarka*;

e. Opracowanie: *Re invisibilia, cykl artykułów, PATRYCJA OCHMAN-TARKA*

2. W wersji drukowanej:

Pismo z dn. 25.01.2024 roku od Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie informujące o powołaniu mnie w skład Komisji Habilitacyjnej z funkcją recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym Pani doktorki Patrycji Ochman-Tarki, pracowniczki Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, wszczętego w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.

Dane o habilitantce:

Pani doktorka Patrycja Ochman-Tarka jest absolwentką Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Dyplom magisterski zrealizowała 21.05.2007 roku w Pracowni Projektowania Mebli i Elementów Wyposażenia Wnętrz pod kierunkiem prof. Romana Kurzawskiego. Tytuł dyplomu brzmiał: *Projekt siedziska, stołu i półki*.

Dnia 24.10.2007 r. uzyskała Dyplom Studium Pedagogicznego Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Od 10.2008–09.2014 roku była pracownikiem naukowo-dydaktycznym na Wydziale Architektury Wnętrz ASP w Krakowie. Pracowała na stanowisku asystenta w Pracowni Metodologii Projektowania prowadzonej przez dra hab. Ryszarda Michalskiego na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. J. Matejki w Krakowie.

Sprawowała opiekę nad praktyką inwentaryzacyjną dla studentów I roku WAW w Teatrze Bagatela w Krakowie oraz w Muzeum Mehoffera.

Od 10.2014–09.2020 roku pracowała na stanowisku asystenta w Pracowni Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych prowadzonej przez prof. Jacka Siwczyńskiego na Wydziale Architektury Wnętrz, Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie.

Dnia 19.06.2017 r. uzyskała stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. J. Matejki w Krakowie. Tytuł pracy doktorskiej brzmiał: *Przestrzeń performatywna. Projekt koncepcji przestrzeni ekspozycyjnej dla dwóch wydziałów, Wydziału Architektury Wnętrz i Wydziału Grafiki, w budynku przy ul. Syrokomli w Krakowie*. Promotorem był prof. Jacek Siwczyński.

Od 10.2020–09.2022 roku pracowała na stanowisku adiunkta w Pracowni Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych prowadzonej przez prof. Jacka Siwczyńskiego na Wydziale Architektury Wnętrz, Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie.

Od października 2022 r. prowadzi II Pracownię Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych na Wydziale Architektury Wnętrz, Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie.

Jest członkiem Komisji Ergonomii Polskiej Akademii Umiejętności.

Pełnione funkcje, udział w pracach ciał kolegialnych w jednostce:

Pani Patrycja Ochman-Tarka od 2020 roku pełni funkcję koordynatora ds. promocji na Wydziale Architektury Wnętrz ASP w Krakowie.

Od 2021 roku pełni funkcję opiekuna naukowego studenckiego Koła Naukowego działającego przy Wydziale, funkcję wydziałowego Koordynatora ds. promocji, a także realizuje warsztaty dla studentów w ramach Programu Ekspert (Projekt współfinansowany przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego „Zintegrowany program rozwoju ASP w Krakowie”).

Od 2020 roku pełni funkcję Wydziałowego Koordynatora Programu Ekspert realizowanego w obszarze projektu współfinansowanego przez Unię Europejską w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego „Zintegrowany program rozwoju ASP w Krakowie”.

Jest członkiem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej na studia niestacjonarne 1 i 2 stopnia na Wydziale Architektury Wnętrz ASP im. J. Matejki w Krakowie.

Od 2020 roku pełni funkcję członka WKZJK (Wydziałowej Komisji ds. Zapewnienia Jakości Kształcenia) na Wydziale Architektury Wnętrz ASP im. J. Matejki w Krakowie.

Nagrody i wyróżnienia:

W 2013 roku pani doktor Patrycja Ochman-Tarka otrzymała Nagrodę Rektora Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie (zespołową).

Jest laureatką pierwszego miejsca w konkursie XV Międzynarodowego Biennale Architektury Kraków 2019 (Konkurs B: Seminarium) za projekt pt. Miasto/rzeka: update. Laureatka Grand Prix w konkursie dla profesjonalistów w kategorii „wnętrze publiczne” (konkurs w ramach VII Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie) w zespole projektowym z mgr Pauliną Ochman.

W 2021 roku otrzymała Brązowy Krzyż Zasługi.

W roku 2023 Rektor ASP w Krakowie sformułował wniosek o przyznanie pani Patrycji Ochman-Tarce Nagrody Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Uchwała nr 13/2023 Senatu Akademii Sztuk Pięknych im. J. Matejki w Krakowie z dnia 29 marca 2023 r.).

Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, popularyzujących naukę lub sztukę:

Pani Patrycja Ochman-Tarka była promotorką 18 dyplomów licencjackich, 9 dyplomów magisterskich i jest autorką 41 recenzji prac dyplomowych.

Dyplom studentki Julii Nowak, którego była promotorką został nagrodzony Stypendium Twórczym SARP Oddział Kraków m. prof. Bohdana Lisowskiego.

Od 2019 r. prowadzi dyplomy licencjackie i magisterskie oraz zajęcia II Pracowni Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych na studiach niestacjonarnych, a od 2022 r. również samodzielnie na studiach stacjonarnych (po przejściu prof. J. Siwczyńskiego na emeryturę objęła kierownictwo II Pracowni Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych).

Opracowała własny, autorski program nauczania bazujący na eksperymentowaniu w kształtowaniu przestrzeni w oparciu o badanie języka wypowiedzi projektowej. Program ten ma na celu rozwijać interdyscyplinarną wiedzę studentów, ich umiejętności i kompetencje z zakresu projektowania przestrzeni ekspozycyjnych i multimedialnych.

Tak habilitantka opisuje swoje działania i metody dydaktyczne:

Jako dydaktyk pragnę rozwijać swój warsztat, poszukiwać nowych metod nauczania, aby inspirować studentów do projektowania innowacji. Przykładem tych poszukiwań są prowadzone przeze mnie od 2019 r., zajęcia w ramach Programu Ekspert (Intensywne Specjalistyczne Warsztaty Projektowe w ramach projektu NCiBR: Zintegrowany Program Rozwoju Akademii Sztuk Pięknych im. J. Matejki). Główną ich osią jest współpraca z instytucjami zewnętrznymi, dzięki czemu studenci biorący udział w Programie mają możliwość uczestniczenia w wykładach i ćwiczeniach realizowanych przeze mnie poza akademią w instytucjach zewnętrznych, z którymi nawiązałam współpracę: Cricoteka (Ośrodek Dokumentacji Sztuki Tadeusza Kantora w Krakowie), MCK Międzynarodowe Centrum Kultury w Krakowie, MuFo Muzeum Fotografii w Krakowie. Popularyzacja nauki i sztuki opiera się tu na realizacji prototypów mobilnych ekspozytorów dedykowanych instytucjom, zajęciom w przestrzeniach muzeów, analizie zrealizowanych tam wystaw i konsultacjom projektów z zatrudnionymi w ramach Programu ekspertami zewnętrznymi.

Relacja, która dzięki temu łączy Pracownię Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych i instytucje zewnętrzne staje się podwaliną wypracowania nowych metod kształcenia projektantów przestrzeni ekspozycyjnych.

Istotna aktywność naukowa albo artystyczna:

W realizacjach habilitantki użytkowość projektu jest oparta o funkcje artystyczne, kulturowe i społeczne. Zajmuje się **projektowaniem przestrzeni, tworząc projekty wnętrz, wystaw, mebli, instalacji interaktywnych, bierze udział w wystawach krajowych i zagranicznych** (m.in.: The VIII Tashkent International Biennale of Contemporary Art w Uzbekistanie / 2018, Archinside International Exhibition of Architecture Design, Interior Design and Applied Art w Salonikach w Grecji / 2018, Łódź Design Festival 2018, Arch Inside, Gallery of the Cyclades, Grecja, 2020 / Noc Muzeów w Krakowie / Krakowskie Art Week 2020, Piotrkowskie Biennale Sztuki | 2021, Architekt (skóra) w której żyję, Akademickie Centrum Designu w Łodzi, 2022).

Pisze i publikuje teksty o przestrzeni, projektowaniu i procesach projektowych prowadząc badania nad relacjami, jakie zachodzą na płaszczyźnie człowiek – przestrzeń, szukając interdyscyplinarnych powiązań między sztuką, projektowaniem i literaturą.

Autorka wypracowała metodę pracy nad przestrzenią i relacjami, w jakie w niej zachodzą. Filmując i fotografując zastaną przestrzeń dokumentowała jej stany, pozyskany materiał stawał się zbiorem danych do wykorzystania, połączenia i zestawienia. Opracowane w ten sposób treści przekłada z powrotem na przestrzeń tworząc projekty wnętrz, wystaw i instalacji interaktywnych.

Habilitantka w sposób innowacyjny podchodzi do prowadzonych badań w zakresie sztuki projektowania. Prowadzi badania przestrzeni i jej związków z człowiekiem. W efekcie powstają materiały naukowe, kolaże i unikatowe artystyczne filmy.

2008–2017 (przed doktoratem):

Pierwszym wystąpieniem publicznym, w którym habilitantka zaprezentowała swoje wyniki badań był wykład „*Geometryzowanie emocji przestrzeni miasta*” w czasie I Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie.

Wykład ten był ilustrowany autorskimi fotografiami krakowskich ulic z nałożonymi na wierzch rysunkami studentów Pracowni Metodologii Projektowania przedstawiającymi podziały brył i płaszczyzn w przestrzeni.

Tak o tym wykładzie i dalszej pracy badawczej pisze sama autorka:

Tu zwracam uwagę na to, że ważna dla mnie i już nieodłączna w dalszej pracy projektowej stała się obecność przestrzeni i tego, co się w niej wydarza w czasie – skupienie na obserwacji i analizie tego, co widzę i słyszę – tego co czuję w swoim najbliższym, dostępnym zmysłowo otoczeniu, ponieważ każdy projektant jest równocześnie odbiorcą. Drugim krokiem tej podróży stało się abstrahowanie – próba zakwestionowania tego, co znane, oczywiste, niezmiennie. Ważnym aspektem moich poszukiwań stała się próba przededefiniowania metod prezentacji badań naukowych z wykładu na performatywną prezentację, której towarzyszy film/animacja zsynchronizowana wizualnie z treścią i wyświetlana w trakcie prelekcji.

Kolejny referat zatytułowany „*Transplantacje przestrzeni – na przykładzie Dietlowskich planów przebudowy krakowskich plant*” dotyczył możliwości przeszczepiania fragmentów przestrzeni

z jednego obszaru w drugi, na zasadzie transplantacji i późniejszej obserwacji i analizy tego, czy obcy element „przyjmie się” w nowym otoczeniu, czy w nie wrośnie. Rozważania oparte zostały na idei przebudowy krakowskich plant, związanej z wyburzeniem murów obronnych i poszerzeniem terenu zielonego wokół zabudowań rynku.

Prowadziła badania z dr hab. Magdaleną Pińczyńską dotyczące zjawiska czasu w przestrzeni, w wyniku tej współpracy powstała wspólna instalacja: tuba, do wnętrza której można było wejść z tabletem i obracając się z nim wzdłuż wewnętrznych ścian tuby obejrzeć statyczną grafikę cyfrową stanowiącą hybrydę różnych przestrzeni. Grafika stanowiła autorskie dzieło habilitantki i była zapisem badań dotyczących przeszczepiania, nawarstwiania i nakładania się na siebie przestrzeni i jej znaczeń, zależności i relacji.

W tym samym czasie powstał projekt taboretu „*Taboret, że hej!*” stanowiący kompilację tradycji i nowatorskiej formy z humorystycznym nawiązaniem do popkultury. Prototyp został nagrodzony wyróżnieniem w konkursie Roots of European Design (Korzenie Europejskiego Designu) i wziął udział w 5 wystawach międzynarodowych w krajach europejskich na przełomie 2014 i 2015 r.

W lutym 2015 r. autorka wzięła udział w międzynarodowej konferencji „*Wbrew konwencjom*” w Akademii Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Wygłosiła referat zatytułowany „*O burzeniu schematów w myśleniu projektowym*”, który stanowił wyzwanie rzucone sztywnym szablonom myślowym i projektowym. Wykładowi towarzyszyła animacja, która stanowiła formę powidoku dla odczytywanych treści, będąc równocześnie dopełnieniem twórczego oglądu rzeczywistości projektowej i burzeniem schematów w widzeniu.

Podczas IV Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie w Muzeum Historycznym Miasta Krakowa, na podstawie analizy pracy wybranych twórców stworzyła opisy ich autorskich „*modeli przestrzeni projektowych*”, w ten sposób powstał model Gropiusa, Le Corbusiera, E. T. Hall’a i Pawłowskiego. Wykładowi towarzyszyła instalacja video, której wizualny charakter odpowiadał treści, a kolejnym efektem pracy nad tym tematem była seria trzech grafik cyfrowych: *Bezkras, Bezczas, Bezmiar* zaprezentowanych w Galerii ASP w ramach wystawy zbiorowej pt. *Inspiracje architekturą*.

Sygnal do szumu to badania prowadzone w latach 2016–17 z dotacji MNiSW na prowadzenie badań dla młodych naukowców, to autorski i eksperymentalny projekt eksploracji metod doświadczania przestrzeni polegający na obserwacji i analizie wybranych miejsc w celu nawiązania z nimi dialogu i zapisu sytuacji rozgrywających się w ich wnętrzu.

Za główny składnik analizowanych przestrzeni uznała obecność w nich człowieka – jego odczuć, doświadczeń i emocji wywoływanych przez otaczającą go rzeczywistość. Szum rozumiany jest w badaniu jako wizualno-dźwiękowy chaos informacyjny, który zakłóca i zniekształca pracę zmysłów, uniemożliwiając wychwycenie przez nie sygnałów zwrotnych z przestrzeni.

Część powstałych materiałów zaprezentowałam w czasie wykładu w ramach międzynarodowej konferencji *Patchlab GENERATOR: Pomiędzy kreacją a technologią* w Pawilonie Wyspiańskiego w Krakowie w 2016 r. w czasie *Patchlab Festival* w Krakowie.

Wyniki wszystkich przeprowadzonych badań posłużyły do opracowania i obronienia w 2017 r. rozprawy doktorskiej dotyczącej performatywności przestrzeni, której promotorem był prof. Jacek Siwczyński.

Powiązania 2017–2023 (po doktoracie)

W czasie ogólnopolskiej konferencji naukowej *Szacunek dla środowiska przyrodniczego istotnym elementem edukacji projektanta i architekta*, która odbyła się w Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu, przedstawiła wykład o projektowaniu jako przewidywaniu nieuświadomionych u odbiorców potrzeb, zarówno duchowych, jak i fizycznych, o kulturze jako hybrydzie przeszłości, teraźniejszości i przyszłości pełnej komunikatów stanowiących grunt do budowania relacji między ludźmi.

W tym samym roku, w listopadzie napisała tekst pt. *Serce architekta*, który został wyróżniony w konkursie *TEORIA* organizowanym przez Fundację Stefana Kuryłowicza. Podała w nim analizę przestrzennej bryły Teatru Szekpirowskiego w Gdańsku, wykonała serię fotografii, których celem było uchwycenie esencji architektury. Artykuł mierzył się z problematyką projektowania na przykładzie pracy reżysera sztuki teatralnej, przyrównując pracę architekta do pracy nad spektaklem, który rozgrywa się w czasie rzeczywistym w wybudowanej dla niego scenografii.

W 2018 roku, wraz z prof. Jackiem Siwczyńskim zorganizowała 1 edycję ogólnopolskiej konferencji *Aneksy Kultury*, w czasie której również zaprezentowała własny referat.

Referat wygłoszony w ramach Biennale, zatytułowany *Intro. Przestrzeń możliwa* poruszał problematykę związków, relacji między literaturą i projektowaniem. Poszukiwałam części wspólnych, wzajemnych odniesień, cytowań, przenikań. Artykuł stanowił eksperymentalne studium przestrzeni możliwej, czyli takiej która może się zdarzyć, jeśli możliwe jest jej pomyślenie – zaprojektowanie.

Projekt i realizacja paneli dotykowych dla niewidomych, dziełem wyróżnionym w konkursie projektowym *make me!* i zaprezentowanym w ramach *Łódź Design Festival*. Celem projektu było stworzenie modelu książki dla niewidomych dzieci. *OKKA* to projekt 8 makiet. Każda makietka to dwie, wzajemnie uzupełniające się strony, które składają się ze sobą na zasadzie formy i odlewu. Na każdej stronie przedstawione zostały pojęcia abstrakcyjne, które trudno sobie wyobrazić niewidomemu oraz pojęcia przedstawiające elementy krajobrazu. Z założenie elementy te dzięki kontrastowi mają umożliwić dostrzeżenie różnicy pomiędzy dużą ilością elementów w przestrzeni, a pojedynczymi elementami. Każda strona posiada podpis w języku brajla. Instalacja po raz pierwszy zaprezentowana została w ramach V Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie, następnie w czasie Nocy Muzeów w Krakowie, wyróżniona została udziałem w wystawie w ramach *The VIII Tashkent International Biennale of Contemporary Art* w Uzbekistanie. W formie graficznej prezentacji pokazana została w ramach wystawy *Archinside International Exhibition of Architecture Design, Interior Design and Applied Art* w Salonikach w Grecji.

Druga instalacja o nazwie *Pchły*, powstała w tym samym czasie i była wynikiem warsztatów dla studentów realizowanych wraz z dr hab. Magdaleną Pińczyńską. Tak autorka opisuje tę instalację:

Pchły to system podwieszonych na linkach nad podłogą 200 prostopadłościennych, kartonowych emiterów światła, które w analogowy sposób mapują zakodowane komunikaty. Układ sylab tworzy słowa związane z aktywnym działaniem, podejmowaniem ingerencji w rzeczywistość, po to żeby ukształtować ją na nowo. Zamiast sylaby re (pierwszy człon wyrazów złożonych nadający im znaczenie: powtórnie, na nowo) obecnej w każdym słowie wyświetla się oko – symbol najbardziej zaangażowanego zmysłu w świecie zdominowanym wizualnymi bodźcami i informacją. Sylaby można łączyć poza wyznaczonymi dla nich ścieżkami, można samemu stać się tłem dla komunikatów, mapując na sobie słowa. Pchły reagują na ruch człowieka, wpadają w wibracje, nie są obojętne, budują namacalne relacje, skaczą wokół nas, zaczepiają nas, i siebie nawzajem, czasem denerwują. Nie zawsze budują czysty przekaz. Często łączą się w przypadkowy sposób. Są narzędziem w naszych rękach. Są równocześnie chaosem i czytelnym układem.

Pchły zaprezentowane zostały w ramach V Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie oraz Nocy Muzeów w Krakowie.

Kolejna tego typu prezentacja zatytułowana „Miasto – rzeka. Update” zdobyła I Nagrodę w międzynarodowym konkursie organizowanym w ramach XV Międzynarodowego Biennale Architektury Kraków organizowanego przez SARP Oddział Kraków (Konkurs B – seminarium).

Bazując na materiałach filmowych opracowanych do tekstów zrealizowała instalację video pt. *Manifest przestrzeni* upublicznią w czasie wystawy zbiorowej *In a dream* w czasie Nocy Muzeów w Krakowie.

W następnym roku powstały kolejne dzieła pod wspólnym tytułem: *Manifestum I*: dzieło filmowe zaprezentowane w ramach 6 Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Pawilonie Wyspiańskiego w Krakowie, *In another dimension* – grafika cyfrowa wystawiona podczas międzynarodowej wystawy *Arch Inside (Gallery of the Cyclades Ermupoli w Grecji)*, instalacja video *Aberracje* w ramach *KRAKERS Cracow Art Week*.

W 2020 roku powstał *Black box from the future*, wystawiony w czasie 6 Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz, portal, w którym zgromadzono wszystkie istotne informacje o przestrzeni i jej relacjach z człowiekiem.

W 2020 roku była członkiem zespołów projektujących wystawy: wystawę *in WAW* prezentującą Wydział Architektury Wnętrz w Galerii ASP w Krakowie (zespół: dr Małgorzata Zbroińska-Piątek, mgr Karolina Baniowska) oraz wystawę pt. *Adolf WSZYSTKO Bohusz* w Muzeum ASP [zespół: prof. Beata Gibała-Kapecka (Kurator), mgr Kaja Czajczyk, mgr Hubert Albertusiak]. W obu przypadkach zajmowała się budowaniem idei wystaw, współrealizowała projekty aranżacji i samodzielnie projektowała identyfikację wizualną wydarzeń.

W 2021 r. współprowadziła wraz z dr Małgorzatą Zbroińską-Piątek warsztaty dla studentów we współpracy z Akademią Górniczo - Hutniczą w Krakowie. *Projekt Solar Decathlon* miał na celu zbudowanie wielobranżowego zespołu specjalistów skupionych na problematyce projektowania w duchu zrównoważonego rozwoju, z myślą o docelowym użytkowniku i jego potrzebach. Opracowane rozwiązania miały przyczynić się do popularyzacji zagadnień naukowych z dziedziny

fizyki i materiałoznawstwa. Szeroko pojęta współpraca z ekspertami z AGH (dr inż. Aleksandra Szkudlarek, dr Paweł Wajss) polegała na prowadzeniu zespołu studentów z WAW ASP i studentów z AGH w kierunku rozwiązań dotyczących komponentów przestrzeni mieszkalnej, które umożliwiałyby elastyczne kształtowanie przestrzeni oraz świadome wykorzystanie zasobów energetycznych. W efekcie powstała interaktywna instalacja – gra edukacyjna, której głównym zadaniem miała być nauka i zachęcenie dzieci do eksperymentowania i poszukiwania zjawisk fizycznych w przyrodzie. Instalacja zaprezentowana została w ramach *Open Eyes Art Festival w Krakowie* i stanowiła działanie mocno zaangażowane społecznie.

Była kierownikiem, inicjatorem i organizatorem ogólnopolskiej konferencji *Aneksy kultury*. W roku 2022 poszerzyła swój zakres działania w ramach tej konferencji organizując i będąc kuratorem wystawy mającej na celu zdefiniowanie na nowo problemu eksponowania idei. Dzieła artystów i projektantów, prezentowane w ramach wystawy *Annexus* w Galerii ASP zgłoszone do niej w zorganizowanym przez habilitantkę open call'u wykraczały poza schematyczne myślenie w obszarze projektowania ekspozycji.

W 2021 roku realizowała badanie zatytułowane *Przestrzeń responsywna* skupiając się w nim na pojęciu responsywności przestrzeni. Część wyników swoich badań zaprezentowała w czasie referatu w ramach konferencji *Aneksy kultury* zatytułowanego *Dotykając przestrzeni – wyobrażanie niewyobrażalnego* w listopadzie 2021 r.

Powstały projekty obiektów służących do pogłębiania relacji między człowiekiem a przestrzenią i badania cechy jaką jest responsywność.

Wystawa zrealizowana w marcu 2021 r. w Galerii Wydziału Architektury Wnętrz STREFA prezentowała 7 obiektów responsywnych (czarne boksy: dł. 30cm x szer. 40cm x wys. 80cm–160cm), każdy boks umożliwiał inną interakcję. Projekt ten został stworzony jako eksperymentalne badanie przestrzeni i tego jak możemy, zarówno jako odbiorcy, jak i projektanci, w nią ingerować nie stosując wyuczonych modeli zachowania we wnętrzu. Projekt *Przestrzeń responsywna*, oprócz prezentacji w ramach wystawy w Galerii Strefa, eksponowany był w czasie *7 Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie (Małopolski Ogród Sztuki, MOS Kraków)* oraz w czasie wystawy *Annexus* w Galerii ASP w Krakowie.

Kolejny, zrealizowany w tym samym roku projekt instalacji multimedialnej pt. *Powrót do siebie*, zaprezentowała w październiku, jako laureatka VI Piotrkowskiego Biennale Sztuki w Ośrodku Działań Artystycznych w Piotrkowie Trybunalskim. Dwie etiudy były eksperymentem myślowym inspirowanym wedle wytycznych konkursu *Powrotem z gwiazd* Lema. Czerpiąc z idei powrotu autorka skupiła się na sytuacji nawarstwienia różnych wersji współczesności, nakładania na siebie kolejnych jej kalek, które pogłębiają zagubienie jednostki.

W 2022 roku pełniła funkcję współkuratora Biennale Architektury Wnętrz (wraz z dr Małgorzatą Zbroińską-Piątek), opracowała ideę całego wydarzenia i poszczególnych jego części: tezy konferencji naukowej, tematu konkursu studenckiego i open call'a wystawy towarzyszącej a także projekt logotypu biennale, grafiki strony internetowej i identyfikacji wizualnej.

W listopadzie tego roku zorganizowała trzecią edycję konferencji *Aneksy kultury*, wraz z wydarzeniami rozszerzającymi formułę konferencji o wystawę i oprowadzania kuratorskie w instytucjach, z którymi rozwinęła współpracę (Muzeum Fotografii w Krakowie, Cricoteka w Krakowie). Cykl fotografii zatytułowany *Kiss* zlokalizowany został wewnątrz ażurowej elipsy otulonej przeziernym tiulem, zbudowanej na środku pomieszczenia ze sklejki. Celem tego zabiegu było stworzenie intymnej strefy dla prywatnych emocji: małżeństwa, które wita się po rozłące będącej wynikiem wojny. Tak opisuje tą instalację sama autorka:

Odbiorcy mogli spacerować pomiędzy podwieszonymi w przestrzeni fotografiami zadrukowanymi z drugiej strony przeskalowanym i rozłożonym na wiele elementów zdjęciem głównym całej serii. Ta instalacja miała na celu uprzestrzennienie fotografii – przeniesienie zapisu rzeczywistości 2d do trzeciego wymiaru i wpuszczenie do wnętrza ludzi. Kolejne fragmenty ekspozycji ujawniały się w miarę wchodzenia do środka, a dzięki przenikaniu transparentnych warstw i wymykaniu kadrów sprawiała wrażenie jednego organizmu, podzielonego na strefy, które pozwalały stopniować natężenie emocji i empatyzowanie z bohaterami ekspozycji.

Otrzymała nagrodę Grand Prix w konkursie projektowym dla profesjonalistów organizowanym w ramach VII Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz w Krakowie za projekt Biblioteki Publicznej im. S. Wyspiańskiego w Kalwarii Zebrzydowskiej.

W roku 2022, rozpoczęła pracę naukowo-badawczą zatytułowaną "Virtopie", której efekty zaprezentowała w formie referatu i instalacji przestrzennej w ramach Akademii Mistrzów IV "Konstrukcje, technologie i materiałoznawstwo. ARCHITEKSkóra, w której żyję" w Akademickim Centrum Designu w Łodzi, w lutym 2023 r. Instalacja przestrzenna Virtopie zbudowana była z okrągłych lusterek – źrenic – jednostronnych, rozrzuconych na podłodze i dwustronnych – podwieszonych w przestrzeni (nawiązanie do łowienia obrazów odbitych w przestrzeni lasu, z wcześniejszej instalacji site specific). Na lustra na podłodze skierowana była projekcja filmu nagranego, z instalacji w lesie (implementacja natury do wnętrza). Lustra odbiły projekcję na sąsiednią ścianę – rzeczywistość materialna i niematerialna zatarły się – powstała tytułowa virtopia – świat na granicy światów i powstały z zestawienia słów wirtualny czyli możliwy, mogący zaistnieć.

Wszystkie realizacje cechuje dopasowanie formalne do przyjętego tematu i założeń programowych. Elementy projektowane są z zachowaniem oszczędności i prostoty. Poszczególne realizacje mają klasyczne i przemyślane formy.

Dorobek, jego zakres i jakość w pełni uzasadniają postawiony w konkluzji wniosek o przyznanie stopnia doktora habilitowanego. Wszystkie omówione realizacje dowodzą dużej sprawności projektowej i artystycznej doktorki Patrycji Ochman-Tarki. Posiada ona znaczący dorobek artystyczny poparty realizacjami na bardzo wysokim poziomie artystycznym i warsztatowym świadczący o dojrzałości twórczej autorki, która jest przygotowana do podejmowania wyzwań projektowych i organizacyjnych o zróżnicowanej skali.

Ocena autoreferatu

Autoreferat to opracowane autorstwa Pani Patrycji Ochman-Tarki, podzielone na następujące rozdziały i części: spis treści, informacje osobowe, posiadane dyplomy i stopnie naukowe, zatrudnienie w jednostkach naukowych, przedmowa, wskazane osiągnięcie projektowe, aktywność naukowa / artystyczna / organizacyjna realizowana w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej, instytucji kultury, powiązania | 2008–2017, powiązania | 2017–2023, informacja o osiągnięciach dydaktycznych, popularyzujących naukę lub sztukę, podsumowanie.

Autoreferat przedstawiony przez doktorkę to nie tylko opis własnej działalności twórczej wraz ze wskazanym dziełem habilitacyjnym, ale także wyniesiona z własnych doświadczeń refleksja nad rolą projektanta i twórcy.

Większość autoreferatu poświęcona została wskazanemu osiągnięciu artystycznemu. Cały autoreferat jest skonstruowany poprawnie zarówno pod względem językowym, jak i merytorycznym. W sposób wyczerpujący omawia zagadnienie zarówno samego wskazanego osiągnięcia, jak i dorobku habilitantki oraz jej postawy twórczej. Z lektury jawi się twórca świadomy zarówno swojej twórczości jak też społecznej roli twórcy. Osoba, która nie boi się wyzwań i ciągle poszukuje nowych tematów i problemów do rozwiązania.

Tak autorka odnosi się do przygotowanego przez siebie opracowania:

W ramach podsumowania pragnę dodać, że niniejszy autoreferat stanowił dla mnie spore wyzwanie. Trudno jest pisać o samym sobie, mając świadomość, że tekst nie jest zwieńczeniem życia i kariery, a najważniejsze wnioski mogą dopiero nadejść. Mam świadomość drogi, którą podążam, jasno określone cele i przekonania, które lubię kwestionować, bo dzięki temu ciągle odkrywam nowe obszary badań. Pragnę podkreślić, że jestem wdzięczna już za samą konieczność podsumowania mojej działalności w wymaganej formie. Dzięki temu, uporządkowałam swoją rzeczywistość, i z nową energią ruszam w poszukiwaniu nowych wyzwań.

Opracowanie jako całość oceniam bardzo dobrze.

Ocena osiągnięcia artystycznego - dzieła artystycznego

Pani doktorka Pani Patrycja Ochman-Tarka wskazała jako osiągnięcie artystyczne, o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2) ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U.2023.742 t.j. z późn. zm.), dzieło pt. *Cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych (zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2b ustawy)*

Tak został on opisany przez autorkę:

Cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych (zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2b ustawy) eksplorujących relacje między człowiekiem i przestrzenią, których autorska metoda translacji opracowanej treści na język wizualny stała się przyczynkiem do powstania projektów instalacji video, instalacji multimedialnych, interaktywnych, projektów wystaw, obiektów i wnętrz, a w szczególności

projektu obiektów interaktywnych Przestrzeń responsywna. Wszystkie działania artystyczne i projektowe są ze sobą mocno powiązane i stanowią realny efekt przeprowadzonych badań zaprezentowanych w formie artykułów i towarzyszących im instalacjom video, których prezentację opracowałam na potrzeby dokumentacji habilitacyjnej w postaci monografii Re invisibilia, stanowiącej wskazany cykl artykułów. Wskazane dzieło składa się z następujących prac wskazanych jako osiągnięcia, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (dalej: ustawa z dnia 20 lipca 2018 r.): Bezgłośny komunikat; Przemierzanie przestrzeni Intro; Przestrzeń możliwa Miasto – muzeum doświadczania przestrzeni; Miasto – rzeka | update; Rysunek – poezja bez słów; Przestrzeń responsywna. Dotykając przestrzeni – wyobrażanie niewyobrażalnego; Imponderabilia. Materializowanie niematerialnego].

Całość to cykl zawierający poszukiwania twórcze, spójny i powiązany z dotychczasową ścieżką twórczą habilitantki.

Podjęty temat oraz sposób opracowania, od koncepcji do realizacji, świadczą o profesjonalizmie habilitantki i jej dojrzałym podejściu do twórczości. Wszystkie użyte środki zostały przemyślane. W opracowaniu *Re invisibilia* zamieszczone są liczne ilustracje będące integralną częścią wskazanego dzieła i jego składowych.

Oceniając należy zauważyć i docenić odwagę habilitantki, która wskazała jako wybrane osiągnięcie artystyczne – cykl artykułów, które wraz z materiałem ilustracyjnym są odrębnym dziełem artystycznym. Stanowią one swoisty manifest twórczy stworzony przez osobę dojrzałą twórczo i artystycznie. Artykuły są więc samodzielnymi dziełami artystycznymi mieszczącymi się w zakresie wymaganym w art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Edycję dokumentacji dzieła cechuje wysoki poziom. Dostarczone do recenzji albumy zostały starannie i estetycznie opracowane. Zamieszczony materiał ilustracyjny został dobrany trafnie, zarówno pod względem merytorycznym, jak i graficznym.

Konkluzja:

Przedstawione w postępowaniu habilitacyjnym zrealizowane dzieło artystyczne, stanowi własne oryginalne rozwiązanie problemu projektowo-artystycznego, spełnia wymogi art. 219 ust. 1 pkt. 2) i 3) ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U.2023.742 t.j. z późn. zm.). Osiągnięcia artystyczne, twórcze Pani doktorce Patrycji Ochman-Tarki stanowią znaczny wkład w dyscyplinę sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki.

W związku z powyższym popieram wniosek o przyznanie Pani doktorce Patrycji Ochman-Tarce, stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie sztuki plastycznej i konserwacja dzieł sztuki.

Poznań- Nowy Tomyśl, 15.05.2024 r.

prof. dr hab. Piotr Szwiec